

## ERAN TEMPOS DE NADAL, ERA E FOI HAI MOITO TEMPO!

*Na lembranza dos comezos do Belén de Begonte e do Padre Mato, D. Xesús, que levou o “Galicia canta ao Neno” para que espallaron esperanza e sementeiras dese Cántico Novo tan antigo da Boa Nova. Estivemos no Centro Cultural cantando panxoliñas ao Nacemento, buscando unha porta para a esperanza, ...foi hai moito tempo!*

Solemne liturxia, a de hoxe para o concerto.

Sucedo no Centro Cultural

do Belén Electrónico de Begonte, en pleno funcionamento.

Son os primeiros anos

dun fito histórico que vai dar máis voz, renome e eco

a un acontecer humilde

que cambiou o mundo, dándolle consolo a todo o universo.

Unha recreación de porte chairega

é o marco idóneo.

con tanta ilusión e un trazo modesto,

conseguen crear,

sumando esforzos e moito o talento,

o ambiente debido,

para a escena central e eficaz daquel Nacemento.

Ríos que levan auga,

pastores que se moven, fogares con lume,

xente que traballa no labor labrego.

De día camiñan cos seus agasallos na busca do Neno

nacido entre pallas;

de noite, as estrelas, aluman no ceo

nunha devoción capaz de mover conciencias,

convocando o culto, namoro e afectos.

Xa hai moita xente, que agarda impaciente

xa non queda sitio, ... vanse dar os premios,

pero entra un coro,

de mozas e mozos quizais canten algo con aire galego.

Chegan as horas de empezar,

pechan as portas de fóra, hai présas para o comezo.

Fala en alto quen presenta,

di o programa de actos, faise silencio ao momento.

Só un contido murmurio, ...nada se oe

no interior naquela sala de prometidos eventos.

E, ao subir as escaleiras

que nos levan ao salón, a aquel estrado cuberto,

o salmo dun cantar novo

resulta ser un milagre, canto novo en cantar vello.

Imos uns atrás dos outros

colocarnos na tarima, en ringleiras para o ascenso.

Séntense os pasos ao ritmo,

somos moitos, imos cantar moi contentos.

Enriba estará xa disposto,

que a xente agarda impaciente,

xente maior, rapazada, parecen estar inquedados.

Entreabrimos a alta porta,

enriba entre tanta xente, entre o bafo dos alentos.

Fronte ao libro de pautadas follas,

no atril, colocámonos á par

coa cantiga, polo seu lugar aberto.

Agardan notas e verbas

e o vello mestre, prepara en rigor e con gran respecto

aquelas tan brancas voces,

mozos e mozas dunha idade

que en tempos de nada agasallan co festexo.

Lixeiras polifonías, mesmo gaitas e pandeiros

zanfonas e pandeiretas,

harmonías conxuntadas, son para cantarlle ao Neno

que abre os ollos e sorrí,

semella estar moi contento.

Visten ambientadas roupas, xa vellas,  
como de humildes pastores, mentres cantan panxoliñas,  
fan no espazo movementos  
voces distintas, melodías, que pousan o seu canto ao vento.

Por detrás de todos eles,  
están as voces máis graves, marcan un contrapunto  
de profundo sentimento.

Alá, ao lonxe, de costas ao público mira para nós  
o mestre, que amosa a súa silueta  
chamando en brazos abertos  
para non perder o ritmo e que esteamos atentos.

Séntense as notas dos brillantes tubos dun órgano irreal  
que indican claramente o ton,  
a posta a punto co aire, ritmo e acento.

Diante nacen moi suaves, as voces xuntas crescendo,  
cordas das gorxas que vibran  
e contentan ao Pequeno.

Xuntan dozura e calor, naquelas tenras melodías  
contraltos, baixos e tenores,  
fan brasas en lume aceso  
dando impulso aos corazóns que levan con ben latexos.

A moza do violín, voa coma un anxo  
e míranos, advirte axiña as notas dos intermedios  
aperta os pulsos con ansia  
e logo preme cos dedos aquel canto de chamada,  
para ir xuntos onda ao Neno,  
á par do encanto en tenrura que ora dorme no barrelo.

Ao lado, un piano imaxinario arpexa  
notas soltas que albiscan atinadas panxoliñas,  
cantos que son moi antigos, cantos que eran moi vellos

e gañan actualidade ao bulir os sentimentos.  
É a na noite de Nadal, abrirá un Sol eterno  
que se envolva de habelencias  
para sumirnos na paz, na ledicia dos recendos  
que a modo de nube amporen  
nese enorme agasallo, de ouro, mirra e incenso.  
O tempo detense,  
distráido nas voces e na música,  
polas sentidas ausencias dos perdidos pensamentos.  
Voan nostalgias en ecos  
dun estremecer que corre polo equilibrio exacto do amor  
na lírica das fráxiles cantigas, ...nas memorias dun inverno!  
Foi nun tempo de Nadal  
na chamada á esperanza, para a paz e a gratitude,  
...foi e hai xa moito tempo!